

Jozef Hengst

Catrinus Leonardus Marius; Rinus

Door Wim Swüste FIC

Jozef Hengst werd geboren op 5 mei 1935 in Schiedam. Hij deed zijn professie bij de Broeders FIC op 15 augustus 1957. Op zaterdag 24 februari overleed hij in Maastricht.

“Een mens is méér dan het werk dat hij verricht. Wat wij dóen is belangrijk. Nog belangrijker is het, wie we zijn.” (Artikel 30 Konst.)

Dit is een citaat uit de Leefregel van de broeders, dat zeker van toepassing is op het leven en werken van onze medebroeder, die we vandaag uitgeleide doen: Catrinus, Leonardus, Marius Hengst, die bij zijn professie de naam Jozef aannam.

Jozef was een edel mens, met een groot hart voor de mensen die zijn pad kruisten. Hij was dienstbaar, kon goed met zieken en bejaarden

omgaan, en wist de lichamelijke lasten waar hij jarenlang onder leed, redelijk goed te dragen.

Hij werd geboren in de stad Schiedam, waar onze broeders een groot aantal scholen onder hun hoede hadden. In het gezin stond het hard werken voor de kost centraal. Maar daarnaast nam het leven als oprechte katholiek een grote plaats in.

Hij had het genoegen om met zijn broer Steef op dezelfde dag te zijn geboren. Hun band bleef heel hun leven nauw. Maar ook met zijn oudere broer en zijn zussen had hij een goede band.

Jozef werd getroffen door het leven en werken van de Broeders FIC. Hij trad op zijn twintigste jaar bij ons in en beoefende in een groot aantal gemeenschappen de belangrijke taak van kok. Dat deed hij onder andere in het moederhuis De Beyart, Veghel en Amsterdam-Postjesweg. Toen in 1966 het klooster aan de Warande in Schiedam het bestuurshuis werd van de nieuwe provincie Nederland, werd hij daar kok.

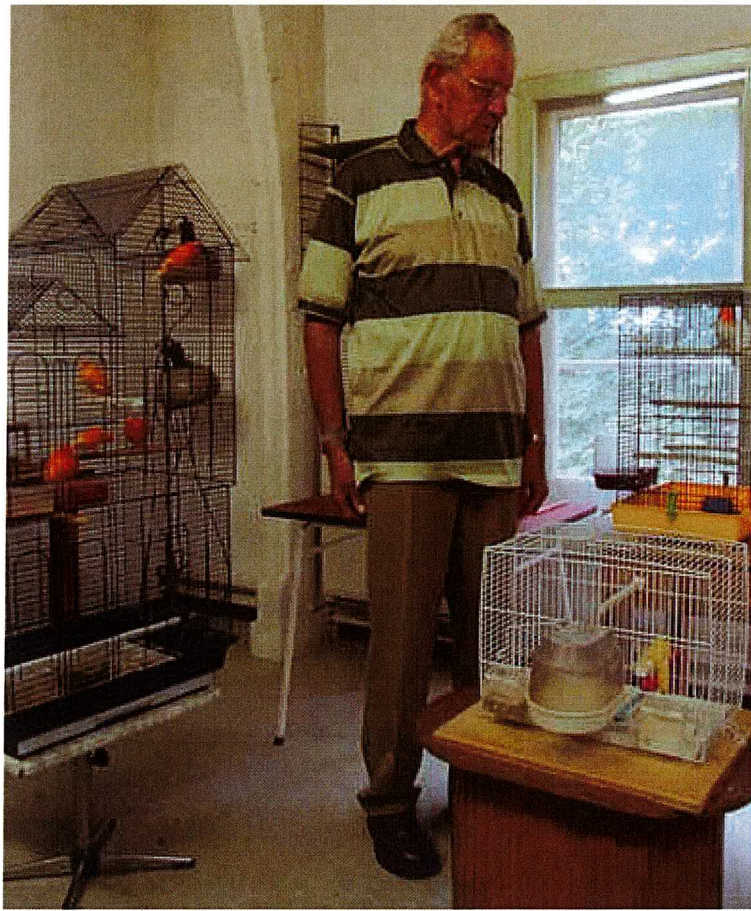
Wat betreft dienstbaarheid schoot Rinus nooit te kort. Maar toch gaf hij te kennen dat hij graag méér wilde dan ‘in de potten te roeren’. Hij wilde graag met mensen omgaan. Zijn vraag werd ingewilligd en hij werd prefect op ons pensioonaat in Amersfoort. Later had hij deze functie in Huijbergen. Deze functies bekleedde hij tien jaar lang.

Dat hij een dierenvriend was, bleek uit zijn haast onbedwingbare wens om kanaries te kweken. Bijna tot de laatste jaren van zijn leven werden kanaries van allerlei soort op de wereld gezet.

Jozef ontdekte dat hij nog een andere kwaliteit bezat: hij wilde graag pastoraal bezig zijn. Daartoe volgde hij een pastorale vorming in het bisdom Rotterdam.

Vanaf 1985 tot 2013 mocht hij in Den Haag en Rotterdam zieken en ouderen van dagen geestelijk bijstaan. Het was voor Jozef een vreugde om in vieringen voor te gaan. En de bewoners van zieken- en bejaardenhuizen vonden in hem een trouwe en toegewijde pastor. Tot op heden spreken mensen die broeder Jozef gekend hebben nog met grote waardering over hem.

Het was voor hem een groot offer om deze taken te moeten afronden, omdat zijn gezondheid begon na te laten.

Vanaf 2013 was hij een trouw lid van de Overkant, later van de Bernardus-leefgroep in Maastricht.

Aanvankelijk had hij in de Voorbouwvleugel van De Beyart een mooi eigen verblijf. De afgelopen jaren woonde hij in de hoofdbouw van dit woonzorgcentrum.

“Het leven van hen die vanwege ziekte of ouderdom niet in staat zijn deel te nemen aan werkzaamheden van onze congregatie, kan blijvend groeien in waarde voor henzelf, voor onze apostolische gemeenschap en voor vele anderen”, lezen we in onze Leefregel (art. 30).

We mogen vandaag - nu wij afscheid nemen van broeder Jozef - vaststellen, dat deze tekst door zijn presentie en meeleven ruimschoots gestalte heeft gekregen.

Ondanks het moeilijk functioneren van zijn lichaam, was hij een mooi voorbeeld van harte-lijkheid, meeleven en zoeken naar een goede plaats van de Eeuwige in zijn dagelijkse doen en laten. Trouw bezocht hij de Beyartkapel, waar hij steun vond om zijn leven zinvol te laten zijn.

Bij bijeenkomsten was hij vaak aanwezig en toonde zich een mens met belangstelling voor het leven en lijden van medebroeders en medewerkers van ons verzorgingshuis.

Hij had het vaak niet gemakkelijk, maar vond zichtbare troost en steun bij de Eeuwige, aan wie hij zijn leven had gegeven.

We nemen afscheid van een trouw familielid en van een aardige medebroeder, die tot het laatst aan toe liet blijken, dat voor hem het leven als religieus méér dan waardevol was. Dat blijkt ook uit de keuze van onderstaand gebed, uitgezocht door broeder Jozef zelf.

*O genadige en heilige Vader,
geef ons wijsheid om U te kennen,
verstand om U te begrijpen,
ijver om U te zoeken,
geduld om op U te wachten,
ogen om U te aanschouwen
een hart om U te overdenken
en een leven om U te verkondigen;
door de kracht van de geest
van Jezus Christus, onze Heer.*

Benedictus (480 - ca. 550)

We houden hem in ere, in grote dank voor wat hij voor ons betekende, en vertrouwen erop, dat hij thans mag rusten in vrede bij zijn Heer, die hij heel zijn leven door, op velerlei wijzen, trouw diende.

Van bovenaf: Jozef met Eobanus Schellekens en Gerard van Geel, drie koks van het moederhuis, in 1961

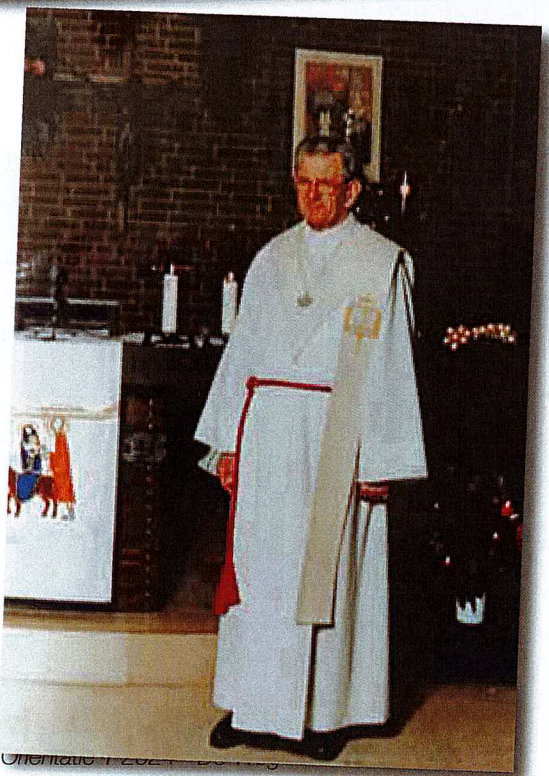
1961, Noud Fonken, Jozef Hengst, Kees v.d. Wiel en Eobanus Schellekens in de keuken

1971, St. Louis Instituut Amersfoor. Jozef met leerlingen

Daarnaast: 1997, Jozef als pastoraal werker

Onder: Jozef als voorganger bij gebed

Jozef met zijn zussen

Elkaar dragen en vasthouden

Interview met br. Jozef Hengst

In de Oriëntatie van mei 2012, een special gewijd aan de sluiting van de gemeenschap aan het Marco-niplein in Rotterdam, interviewden we Jozef Hengst. Hieronder plaatsen we dat interview opnieuw, nu we van Jozef zelf afscheid moeten nemen.

Jozef Hengst is in 2012 nog pastoraal werker in het Rotterdamse stadsdeel Ommoord.

Hoe lang ben je al lid van deze gemeenschap? Al heel wat jaartjes nu, ik woon en werk al lang in deze regio. Ik ben in 1955 in Maastricht gekomen, en in 1957 werd ik op de kweekschool geplaatst als gastenmeester en portier. Ik wilde graag kok worden, maar daar moest ik nog even op wachten. Wachten was goed voor je nederigheid. In 1958 mocht ik dan op De Beyart naar de koksopleiding. Daarna ging ik eerst naar Veghel als kok, en in 1964 naar Amsterdam. Vervolgens kwam ik bij het Provinciaal Bestuur in Schiedam als kok werken, en daar ging ik ook pastoraal werk doen. Daarvoor heb ik in die periode ook de pastorale school bezocht. Ik deed als pastoraal werker huisbezoeken, bracht de communie bij mensen thuis, bezocht zieken, deed sterfensbegeleiding. Dat vond ik fijn werk. Toen ik aan mijn knieën moest worden geopereerd heb ik weer een halfjaar in Maastricht doorgebracht, en daarna heb ik eerst in Loosduinen (Den Haag)

en daarop in Schiedam weer pastoraal werk gedaan.

Vervolgens moest ik een hartoperatie ondergaan en toen ik daarvan terugkwam in Rotterdam, na de revalidatie, stond de deken van Schiedam al op me te wachten. Die wou me graag als pastor in de Meerpaal daar. Dat heb ik uiteindelijk veertien jaar gedaan, tot na mijn pensionering, en met veel liefde. Als pastoraal werker ga je met terminaal zieke mensen mee tot het eind. Soms ken je ze daardoor beter, of anders, dan de naaste familie. Dan geef je die soms nog weer wat meer inzicht mee. Dat is het mooie ervan. Maar de dokter vond dat ik ermee moest stoppen, dat het teveel werd voor mijn rikketik. Toen ben ik in Ommoord pastoraal werk gaan doen en dat doe ik nog. Omdat ik op mijn gezondheid moet passen, woon ik al negen jaar dicht bij mijn werk, in Ommoord, maar ik heb hier in huis ook nog steeds een kamer. Daar slaap ik in het weekend, dan ga ik 's zondags naar Pax Christi.

Uiteindelijk zal ik ook wel een keer naar Maastricht moeten verhuizen, maar ik heb gezegd, eerst gaat iedereen uit dit huis maar over, en dan ga ik daarna. Het is wel zo, ik heb heel lang een huisgenoot gehad, een student en voormalig vluchteling, Boutros, die woonde eerst hier in Rotterdam bij de broeders en toen is hij met mij meegekomen naar Ommoord. Maar nu is hij getrouwd en woont in België, en als er nu iets met me zou zijn is er niemand in huis. Ik heb wel heel fijne burens in de flat waar ik altijd een beroep op kan doen, maar het is toch een beetje een risico. De mensen in Ommoord zijn blij met wat ik doe, en ik ben blij met de mensen, maar het zal eens een keer ophouden.

Is er een plek of voorwerp in dit huis waar je bijzondere herinneringen aan hebt? Ja, de keuken natuurlijk, het koken, wat doen voor anderen, dat vond ik fijn. Daar heb ik altijd veel plezier in gehad, en mijn medebroeders zijn dankbare mensen om voor te koken. Ze hebben me ook heel goed geholpen toen ik aan mijn knieën geopereerd was, Jos Straates heeft me elke dag verzorgd, en hij ging mee toen ik weer moest leren lopen, het was hem nooit teveel. Dat heb ik heel erg gewaardeerd.

Dat koken, dat heb ik tussendoor gedaan in dit huis, eerst was broeder Eobanus z.g. kok, en daarna Kees Harrewijn, maar ik hielp wel mee, ook als er feest was. Dan waren er veel meer broeders in huis. Dagelijkse kost koken is wel goed, maar iets bijzonders maken is natuurlijk veel leuker. Ik kook nog steeds graag. Alleen, mijn hart moet wel meewerken. Als dat even protesteert moet ik gaan zitten en dan moet ik rust nemen. Dat maakt het weleens lastig om afspraken te maken, maar dat moeten we dan maar accepteren. Ik heb wel een pacemaker, maar de hartritmestoornissen zijn soms zo acuut dat het dan even duurt voor die pacemaker weer alles onder controle heeft.

Ik heb ook qua werk al veel af moeten stoten, pastoraal werk doe ik echt alleen nog maar in Ommoord, meer zou teveel zijn. Maar ik kom nog graag onder de mensen, dat heeft toch mijn liefde. Straks in Maastricht zal het wel wennen zijn, maar ze hebben al gezegd dat er best het een en ander voor me te doen is. Ik ben niet iemand om op een eiland te leven, het is belangrijk om voor elkaar open te staan.

Wat zou je mee willen nemen uit dit huis? Nou, de ikoon bij de bar, dat is een geschenk van Boutros, mijn voormalige huisgenoot, aan de broeders, uit dankbaarheid voor de tijd dat hij hier heeft gewoond, hij voelde zich heel fijn opgevangen. Die ikoon is me dierbaar. Die zou ik graag mee hebben als dat kan. Boutros is een goede vriend geworden, ook nu hij getrouwd is komt hij vaak, met zijn vrouw, en dan slaap ik hier en zij in mijn flat in Ommoord. We hebben elkaar veel steun kunnen bieden. Hij had als vluchteling wel depressieve momenten, dan had hij een schouder nodig, en omgekeerd heeft hij mij heel vaak opgevangen als ik met mijn gezondheid problemen had. Ik ben blij dat hij hem heb mogen helpen, hij is een fijne vent.

Verder neem ik goede herinneringen mee aan deze gemeenschap. Vroeger was het anders dan nu, een heel andere gemeenschap, met 26 mensen, ik had meer contacten met individuele broeders dan nu er nog maar zeven wonen. Het is en was altijd goed en leuk, maar het is nu toch anders.

Wat waardevol is aan deze gemeenschap is dat we elkaar dragen en vasthouden, deze laatste loodjes in dit huis zijn niet altijd gemakkelijk, ook op vergaderingen leidt het soms tot hele discussies, maar we moeten ervan maken wat ervan te maken valt. Dat is natuurlijk weleens moeilijk, maar dan praten we stevig, en delen dingen met elkaar. Dat is mooi.

*Ik kom nog graag onder de mensen.
Dat heeft toch mijn liefde*

